

Naziv originala:
Alessia De Luca
UN SEGNO DAL DESTINO

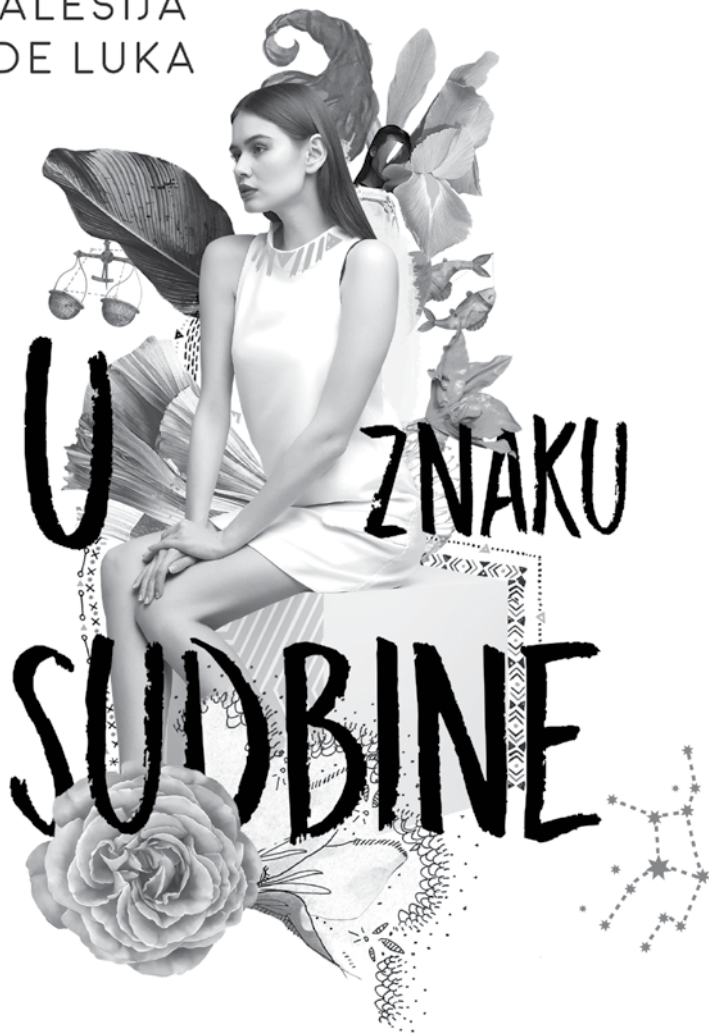
Copyright © 2015 Rizzoli Libri S.p.A. / Rizzoli, Milan
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02311-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

ALESIJA
DE LUKA

Prevela Vesna Rakonjac

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

1

„Udata? Kako to misliš udata?!“

Objava obelodanjena baš na odgovarajući dan: 14. februara, na Dan Svetog Valentina. Naravno da je bilo neophodno da sve tri budemo na okupu: Marijana, Đulija i ja, drugarice do neba. Još bolje sa čašom vina u ruci, opuštene i ispunjene penušavim mehurićima pored kamina u baru u kojem čovek može lepo da se ispriča – bilo je to mesto gde se ulazi samo sa lozinkom kroz pouzdana vratašca, na trgu Kampo dei fiori. U ovo doba nije bilo gužve i lokal je imao nešto što me uvek iznova osvaja: Van Gogove stolice. Da, baš takve, obložene slamom i od drveta u boji, i svaki put mi bude istu onu emociju koju sam osetila kada sam u Londonu prvi put videla čuvenu sliku *Van Gogova stolica*. Ove ovde, međutim, nisu imale rupu u sedištu od slame.

„Nema te jedan vikend i onda se vratiš udata? Tebi to izgleda normalno?“ Marijana beči oči kako samo ona ume. Ova vest očigledno najviše nju pogađa jer je jedina od nas imala iskustva sa brakom i to iskustvo nije baš bilo pozitivno. Mada njena romantična duša Bika upravlja domom i u stvari čezne za drugom prilikom. Bik je institucija i svake

godine prosto ne može da dočeka trenutak kada će svi ukućani da se okupe kraj kamina kako bi pevali *Beli Božić*.

„Ponekad u životu treba biti hrabar“, izlete Đuliji, Strelcu koji u tako nešto veruje i nasuprot razumu. „Zar ne osećate da dolazi proleće?“ Njuška vazduh prilično očigledno dok Marijana pravi zgađenu grimasu.

„Ja osećam da nadolaze nevolje“, komentariše. Ipak je previše negativna. Vidim kako se Đulijino đavolasto lice mršti i stavljam ruku preko njene.

„Daj, Mari, nemoj tako, naravno da je ovo iznenađenje, ali...“, okrećem se ka Đuliji. „Ali lepo nam ispričaj šta se dogodilo. Ne možeš tek tako da baciš na sto jednu takvu vest kao da je reč o nečem najobičnijem!“

Jednostavna zlatna burma što sija na prstu hipnotičkom snagom privlači moj pogled. Osetila sam na trenutak, ali samo na trenutak probadajući bol, iako sam srećna što je vidim tako ozarenu, a naročito što stvarno nikad ne bih uradila to što je ona učinila. Ona i Pol, njen večiti verenik Irac, koji je nakon čitave decenije preganjanja izgleda odlučio da se konačno skrasi u Rimu i živi sa Đulijom, prošle subote su se ukrkali na avion za Las Vegas. I nakon nedelje dana ludila, *blek džeka* s jedne i burleske s druge strane („profesionalno ažuriranje“, kako je to Đulija nazvala), pomislili su kako bi bilo dobro da rezervišu jednu od onih ljubavnih kapela i da bi mogao da ih venča tip obučen u kostim Bafalo Bila.

„Zar nije trebalo da bude Elvis?“, pitam.

„Ma šta znam... Ja sam htela da bude Bafalo Bil, setila sam se one De Gregorijeve pesme“, smeje se Đulija.

Počinjem da pevam tu pesmu, praveći se da imam i pratnju na gitari, tu kraj kamina. Grupica koja sedi bočno od nas kao po komandi se okreće ka nama. Četvorica u odelima su, sudeći po tome kako su obučeni, a i na osnovu toga koliko je sati, najverovatnije kolege koje su upravo izašle iz neke kancelarije. Smeše se i sigurno misle kako smo pijane već u šest po podne, a ta zamisao im se izgleda dopada. Jedan od njih,

najsladi, ukrsti pogled sa mojim i diže čašu crnog vina u mom pravcu. To je pokret koji je na pola puta između nazdravljanja i odavanja počasti mom glasu. Uzvraćam, a srce mi lupa: ima plavu kosu, pomalo neurednu, kao Masimo. Samo bez rupica kad se smeši. Moja ushićenost se malo zamagli dok Marijana iznova prebacuje Đuliji, ovog puta ne tako strogo.

„Koje god piće da su služili u Las Vegasu“, kaže, „mora da ti je popilo mozak.“

„A naročito što si bila bez prave ceremonije i što si propustila priliku da nosiš jedan od onih zaslepljujućih šešira“, ubacujem se da Marijana ne bi počela sa moralisanjem. „Ko će sad to da kaže Lulu?“

Lulu drži čarobnu radnju u kojoj se mogu naći preslatke stvarčice i kreacije još neotkrivenih briljantnih dizajnera – koji ne ostaju dugo nepoznati – a ujedno je i zvanična stilistkinja naše družine. Sigurna sam da će zahtevati naknadnu ceremoniju, striktno po rimskim običajima, da bi mogla da obuče mladu i deveruše.

„Znam, znam“, Đulija diže ruke u znak predaje i prsten ponovo zasija pod svetlom provansalskih lusterata od kovanog gvožđa. „Ali da znate – nije to bio samo hirovit potez. Postoji veoma važan razlog takvog venčanja na brzinu“, dodaje ozbiljna.

Gleda nas uporno tim istim izrazom lica od koga mi srce skače u grlo. Bolesna je, mislim. Sada će da nam kaže kako joj je ostalo još nekoliko meseci života. Učini mi se neverovatnim da mi je tako nešto palo na pamet dok u kaminu pucketata vatra i svetlost se prelama u čašama, ali s druge strane, tako nešto se dešava, zar ne? Nikad to baš ne očekuješ. Spopade me misao da se radi upravo o tome. Kako to da nisam primetila da je Đulija malo bledunjava, uprkos sreći koja joj obasjava lice? Ko zna otkad zna... Već sam se gubila u sopstvenoj agoniji ravnoj drami *Čelične magnolije* i sledeća Đulijina objava prolazi kao dašak vetra, ostavljajući

prazninu kao da sam već nešto izgubila. Zatim vidim da Marijana teško hvata vazduh, drugi put za pola sata.

„Izvini, šta si rekla?“, pitam Đuliju saučesničkim tonom, prilagođenim nekoj tragediji.

„Pol i ja želimo da usvojimo dete“, objavljuje ona ozareno dok je mi gledamo razrogačenih očiju.

Pritiskam dugme da pozovem lift i oslanjam se za trenutak na vrata, obuzeta nekim umorom koji više liči na utučenost. Biti vođeni znak je neka vrsta prokletstva, upijam osećanja kao sunder i iz toga često izlazim kao sažvakana. Jednog dana te ponese entuzijazam, a onda otpadne list i zbog tog pada se otvori Pandorina kutija, uskomešaš se i opet vratiš onom osećaju kao da si u nekoj rupi. „Škorpija poleti iz topa, a na kraju je čeka rupa“, glasio bi epitaf na mom grobu.

Đulijine oči prepune zvezda prodrle su u mene zajedno sa šampanjcem koji je naručila da proslavimo ove zapanjujuće vesti. Istovremeno sa saznanjem da život nekad protiče u galopu, a nekad te ostavlja ranjenog posred prašine... Samo pre nekoliko sedmica osećala sam se kao da sam na pragu nečeg lepog, na primer značajnog, a sada? Jesam li pogrešila kad sam uhvatila onaj avion za Sardiniju, ili nisam? Ono što je nesumnjivo jeste činjenica da me od tada proganjaju erotski snovi iz kojih nemam želju da se probudim. Ali svakog jutra se budim, i živim život iz koga je iščezao svaki trag Masima la Notea.

Nakon ručka spremljenog na pari sa Ludovikom Riči Barberini nisam ga više videla. Pokušao je da me nađe, ali sam ga uvek odbijala. Kod četvrtog odbijanja večernjeg izlaska, gde sam se vadila na predstojeće obaveze, odgovor je bio hladan: „U redu, nema problema.“ Bio je to glas nekoga ko razume uvod u pojanje, uvek je tu neki prepev koji treba razumeti (uostalom, šta je to dođavola prepev?). Sad me je verovatno, čak

U znaku sudbine

sigurno, zamenio nekom drugom. Nisam ga čula nedelju dana, a čini mi se kao da je prošla godina.

A večer je Svetog Valentina, Sunce je u Vodoliji, Venera u Škorpiji, mada bi me *Style Bazaar* ispravio: u Jarcu! Ali moja sudbina je da konstantno imam Veneru u Škorpiji, srce u orbiti oko planete uzburkane ljubavi. Zasijam i obradujem se kada ćaskam sa drugaricama i svidelo bi mi se sada da imam nekog sa kim ću pregurati noć. Ali Đulija ima u planu romantičnu večeru sa mužem – kako mi je neobično da ovu reč spojim sa mojom raskalašnom drugaricom! – dok je za Marijanu ovo jedna od večeri kad je tradicionalno zauzeta: njena katering firma žutim reno kanguom večeras dostavlja hranu, i to na ne manje od deset različitih adresa. Razna ukusna jela, poslastice i đakonije koje će se konzumirati pod svetlošću sveća.

A Frančeska će ostati kod kuće da se teši toplom kupkom sa uljem lavande i nekim klasikom. Možda to bude *Kratak susret*, da bi odgovorio temi Svetog Valentina.

Vrata lifta se otvaraju i prvo što ugledam je ogromna zelena lopta baš pred vratima mog stana.

2

Kaktus. Poslao mi je kaktus.

Makar nije odabrao onaj falusnog oblika: okrugao je, sa veoma lepim žutim i narandžastim cvetovima koji izgledaju kao da su napravljeni od papira i zalepljeni na ovu bodljikavu loptu. Nalazimo se jedno naspram drugog, ja na kauču, a on na zemlji u posudi, i imam utisak da me posmatra sa izvesnom nadmenošću. Pokušavam da ga gledam zlobno, ali problem je što me njegov loptasti oblik uveseljava. Ne uspevam da sakrijem osmeh, čak i dok čitam poruku koja ide uz njega: „Samo onaj ko zaista čezne može dospeti do našeg srca. Ko se boji bodlji, neće nikada uspeti. Do skorog viđenja, Masimo. P.S.: Kaktus, simbol istrajnosti. Čak i da hoćeš, teško ćeš uspeti da ga ubiješ.“

Kao i uvek, Masimo la Note uspeva u jednom – da me pređe, ako ne krivicom, ono neizvesnošću, a povrh svega da loptu prebaci na moj teren. I to bukvalno loptu u ovom slučaju. I šta sad da radim? Ne davati znake života bilo bi baš prostački, osim što je kukavički. Da mu pošaljem imejl? Hladnu poruku?

Frančeska, nemaš više četrnaest godina: ponašaj se kao odrasla osoba i pozovi ga. Nalazim njegov broj u imeniku i pritiskam tako jako da samo što ne napravim rupu u ekranu. Pozvoni nekoliko puta, a zatim se veza prekine. Šta to radi, odbija mi poziv? Samo što nisam zavitala telefon kroz prozor, kad mi stiže poruka: „Sastanak redakcije, nazvaću te, poljubac“.

Naravno, *Style Bazaar* izlazi utorkom, zaključuju izdanje. Ili možda već pripremaju izdanje za jun ili nešto drugo. Činjenica da je uprkos odgovoru na brzinu našao pet sekundi da doda na kraju poljubac upalila je iskru zadovoljstva: osećam se kao da je podmetnuo mali požar u mom solarnom sistemu, nasrnuvši tako na komad leda koji mi se usadio u srce proteklih dana. Da nije imao bodlje da me spreče, zagrlila bih kaktus.

Zvuk zvona na vratima trgnu me iz zamišljenosti: ko bi mogao da bude u pola devet u noći Svetog Valentina?

Kroz špijunku vidim devojkicu platinastoplave kose uvijenu u kaput sa animal printom koji joj seže sve do stopala. Sićušno i trouglasto lice podseća na žirafu, prilično gracioznu, koliko vidim. Da nije jedna od Grinpisovih aktivistkinja što idu od vrata do vrata? Nikad nisam imala srca da pustim te ljude da uzaludno kucaju, uvek bih pokušavala da ih se brzo oslobodim uz neku ljubaznu reč. Osim ako je to onaj period u mesecu kada se pretvaram u zver žednu krvi: kad mi se pojave u ona tri dana uzavrelih hormona, nema im spasa. Srećom po gospođicu Žirafu, večeras sam u miru sa svetom, štaviše, njena pojava me je spasla pokušaja lakog petinga sa kaktusom.

„Izvinite, ja...“ počinjem otvarajući vrata.

„Srećan Dan zaljubljenih!“ ćurliče ona i skida kaput.

Ispod kaputa ima komplet crne čipke – korset sa halterima i tange – jedan od onih koje kada opaziš u izlogu, a uz to si još sa drugaricama, zastaneš i smeješ se, mada potajno želiš da skupiš toliko hrabrosti i da jedan takav obučeš makar jednom u životu. Ona je imala hrabrosti, ali kao da se brzo pokajala.

Ne znam koja se od nas dve više iznenadila, ali ono što je očigledno jeste da lice počinje da joj poprima boju plavog patlidžana.

„Hm... Pogrešna vrata?“; sinu mi pitanje. „Tražiš Lorenca, je li tako?“

„On ne stanuje ovde?“; pita. Ima zvonak glas, a zbog frizure i luckaste pojave malo me podseća na Merilin Monro. U verziji sa animal printom, ali sa onom istom nevinom seksualnošću.

„Preko puta“, pokazujem glavom. Moj komšija Vodolija što živi mondenskim životom odlazi i dolazi u kojekakve sate, ali ga nikad nisam videla u društvu. Sudeći po garderobi, ova bi mogla da bude jedna od njegovih brojnih „posebnih prijateljica“ – u koje može da se ubroji i ova koja o tome priča... A možda je i nešto ozbiljnije? Ipak je veče Svetog Valentina.

„Imate dogovoreno?“; čujem sebe kako pitam poput zubarove sekretarice. Znam da je besmisleno, ali mi se na pomisao da je Lorenzo negde napolju, ili tu unutra, ali sa nekom drugom, cepa srce zbog ovog stvorenja.

„Da, u stvari za jedno sat vremena, dogovor za večeru...“, odgovara uz pomalo postiđeni izraz lica, što se pomalo i očekuje od osobe zatečene na odmorištu na stepenicama u donjem vešu koja daje objašnjenja komšinici svoga dečka. „Pomislila sam da ga iznenadim pre nego što izađe.“

Brzo razmišljam. Možda je Lorenzo sam i pod tušem i sprema se za večeru. Možda. Mada umesto da ode da je pokupi, zakazao joj je sastanak u restoranu, možda je hteo da ima lufta... Brzinskim potezom hvatam Merilin za ruku i uvlačim je u stan.

„Uđi, zakačićeš upalu pluća dok tako stojiš“, kažem. Kod mene u stanu sa centralnim grejanjem i radijatorima od livenog gvožđa mogla bi da bude i potpuno gola, jer je to otprilike temperatura kakva je u paklu. Nije baš ni da je obučena. „Lorenzo me je zamolio da svratim do njega otprilike u ovo doba i da mu predam paket koji su dostavili dok nije bio tu. Mogla bih da proverim da li je kod kuće, važi? Sačekaj me ovde.“

Zvonim dva puta. Tri. Nema odgovora. Šta ako je napolju? Možda je nameravao da ide na večeru a da pre toga ne svrati kući da se presvuče... Kod četvrtog puta, međutim, čujem njegove korake i iznerviran glas: „Ma ko je to, dođavola?“

Otvara mokre kose i sa peškirom oko struka, idealna odevna kombinacija za to sjajno, glatko, mišićavo i izvajano telo mladog pauna.

„Frančeska!“ Njegove sitne i živahne oči, pomalo kose, gledaju me netremice kao da sam fatamorgana. Ne baš sa oduševljenjem. „Nešto... nije u redu?“

U trenutku zastanem. Na kraju krajeva, ko sam ja da se mešam u Lorencove sentimentalne veze, u veze svog drugarski naklonjenog komšije za koga me jedva vezuje par zadovoljavajućih zajedničkih večeri bez kasnijeg vucaranja?

„Lorenzo“, izgovaram konačno, „jesi li sam kod kuće?“

Okleva za trenutak, a meni se pale lampice intuicije, koje se inače pale s vremena na vreme – ali nikad na vreme da me izbave iz neprijatne situacije – i shvatam da jeste sam. Samo strahuje da sam se pojavila na njegovom pragu usled apstinentske krize na Dan Svetog Valentina i da ću sad, da bih ulovila plen, da izvedem scenu zavođenja. Sirotan. U sledećem trenutku odgovara: „Da, jesam zaista, ali se spremam...“

Ja odlučno izgovaram: „U redu, pusti me da uđem i da ti objasnim. Dovoljno mi je pet minuta.“

Žena žirafa je na sigurnom u Lorencovom stanu, kaktus počasno stoji na ulazu male kuhinje, a ja se odlučujem za kupku sa mirisom lavande kako bih se dovela u red nakon uzbuđenja koje su doneli protekli sati. Đulijine šokantne vesti, Merilin, devojka žirafa, polugoli Lorenzo... Previše za jedno mirno veče Svetog Valentina. Barem, pomišljam dok uranjam u mirišljavu kupku a pena mi prekriva grudi, nisam imala previše

vremena da mislim o tome kako sam prošle godine u ovo vreme bila na terasi *Rafaela* sa Đanijem.

Hotel *Rafael* u Rimu politička je ikona prošlih vremena i nije baš jedan od najboljih, ali terase su mu među najlepšim u gradu. Te večeri me je Đani, moj verenik Vaga sa istančanim ukusom za luksuz i prefinjenost, izazvao sa, za mene, neodoljivim predlogom – da provedemo večer u stilu *život u Rimu osamdesetih*. Hrabro sam tome pristupila uz pomoć zgrožene Lulu: „Ljubavi, ali osamdesete? Godine kad je umro dobar ukus?“

Zatim smo zajedno pronašle kvadraturu kruga: crnu suknju koja je oživela zahvaljujući jednoj od onih neverovatnih Versačevih košulja iz tog doba koja je bila u zlatnim i svetloplavim tonovima i po metar visokim naramenicama sa obe strane. Dok sam se gledala u ogledalu, došlo mi je da prsnem u smeh: „Lulu, sad sam se setila... Ja sam nosila ovakve naramenice! Stvarno sam ih nosila!“

„Nikako to ne izgovaraj glasno, dušo.“

„Ali zašto, ti nisi?“

„Moje usne su zapečaćene.“

I ona je, očigledno. Svi smo ih nosili, te nosače aviona, na ramenima. Ponesena igrom, napravila sam i onu kovrdžavu frizuru poput onih što su imale barbikne iz tog doba. Na sreću bar nisam plava... Lak za kosu, okrugle minduše, plava senka i sjaj za usne činili su kompletnu katastrofu.

Pomisao na Đanijev izraz lica me i sad zasmehava i smeh izaziva male talase u kadi. On, tašt kakav je uvek, nije reskirao sa zastrašujućim naramenicama, zamisli: njegova jedina veza sa odevom osamdesetih bio je par čobanskih čizama koje mu stoje u ormanu još od tog vremena i priznao mi je da nije imao srca da ih baci jer je u njima prepešačio mnoge ulice prepune sećanja.

Koliko smo se samo smejali te večeri... Možda je to najbolji Sveti Valentin koji pamtim. Prepešačili smo Rim kao dvoje zaljubljenih turista i zašli u najjužu slepu ulicu u gradu, Ulicu San Trifone, kako bismo se

ljubili. Gledala sam odsjaj žutih svjetiljki u njegovim užarenim očima i razmišljala o tome kako nikada neće doći kraj.

Dani je bio prava Vaga. Galantan, prefinjen, sposoban da učini da se osetiš kao da si centar univerzuma, kao da si zaista važna, jedinstvena, najsjajnija zvezda u okruženju. Sa retkim darom da učestvuje u ženskim željama, da se prilagodi onom drugom i da ga učini zadovoljnim prirodnom sigurnošću u sebe i otmenošću. Njegova jedina mana? Totalno odsustvo privrženosti i nepregledna ljubav prema ženskom rodu, koju je održavao tako što je sedeo na više stolica. Vaga je takva, ona bude sa tobom čineći da se osećaš najvažnijom ženom na svetu, a već sledećeg dana, sa rađanjem novog sunca, prelazi na sledeću.

Sve to samo četiri meseca nakon te čarobne večeri Svetog Valentina u *Rafaelu*.

Zvuk telefona sprečava me da briznem u plač među mirisima lavande.

„Frančeska? Ometam li te u nečemu?“

Od same boje glasa se naježim.

„Masimo.“

Nekoliko sekundi niko ne progovara.

„Ometam li te u nečemu?“ iznova pita.

„Ne.“ Reč zvuči grublje nego što sam htela i pokušavam odmah da to popravim. „Kako si? Jesi li završio sa sastankom redakcije?“

„Da, jesam, izvinjavam se još jednom. Frančeska...“

Prekini da izgovaraš moje ime, prekini, molim se u sebi. Kako mogu da te mrzim ako ti moje ime tako klizi sa usana?

„Imam osećaj da nešto nije u redu“, nastavlja on bez oklevanja. „Želiš li da razgovaramo o tome?“

Da razgovaramo o čemu, urlam u sebi. O tome što si me zaveo samo zbog toga da bi iščupao materijal za članak koji bi objavio u svojim prokletim novinama? Ali nešto mi zaustavlja gnev na usnama. Možda je to

U znaku sudbine

zbog lavande, bio je u pravu travar kad je tvrdio da će na jedan borbeni znak kao što je moj lavanda imati blagotvorni uticaj.

„Pa razgovaramo“, samo to kažem.

„U četiri oka“, izgovara on odlučno.

„Kad predlažeš da to učinimo?“

„Odmah. Evo me dole.“

3

Tolika je magična moć Masima la Notea kada nešto želi – u roku od pet minuta je u mojoj dnevnoj sobi, pre nego što sam uopšte u stanju da dovedem rasute stvari u red. Kao prvo: uvijena sam u beli bademantil, a šminka mi se razmazala od pare. Kao drugo: prvi put je u mojoj kući i odjednom mi se čini da je plafon previše nizak. Kao treće: bočica gela za intimnu negu od nevena zauzima centralno mesto na stočiću kraj troseda.

Ne znam kom od ova tri problema prvo da se posvetim.

„Raskomoti se“, kažem. Ako sedne, možda moj plafon opet postane normalne visine. U protivnom se brinem da ću morati da prijavim katastrofu gubitak zapremine prostora u kome živim.

Ali on stoji i kruži radoznalim pogledom po svim detaljima i ne čuje me.

„Znaš“, izgovara zamišljeno. „Upravo sam sve ovako zamišljao... sve do poslednjeg kaktusa“, usmerava pogled na mene, a osmeh mu zablista tako da mu se pojavljuju dve jamice na obrazima. „Tvoja kuća tako liči na tebe, Frančeska.“

„Živim ovde pet godina“, odgovaram i ujedno osvajam nagradu za najbriljantniji odgovor meseca u kategoriji žene u bademantilu.

Masimo zakorači, a meni se čini da telom ispunjava sav prostor koji nas razdvaja: fizički prostor, onaj u vezi sa svim onim što nije rečeno i što se ne zna, onaj u vezi sa nepoverenjem. Spušta pogled, oči boje plave lagune koje se skoro zarivaju u moje. Skida jaknu, i mogu da osetim toplotu njegove kože kroz košulju od finog pamuka, i jedino što želim jeste da ga dotaknem. Ovaj čudesni čovek, tela antičke statue i lica morskog vuka koji ne dozvoljava da ga rasprše talasi, sada je nekim čudom dospao u moju dnevnu sobu i ja ne želim više da ga pustim.

A ono što je neverovatno jeste činjenica da njegovim licem protrčavaju iste misli. Ne uspevam da se obuzdam i da sprečim sebe, i zato podižem ruku i mazim ga po obrazu. Uzima me za ruku i skoro mi zaustavlja puls jakim stiskom, zatim prinosi moj dlan usnama i liže ga jezikom, baš u centar gde nervni završeci šalju čitavom telu poruke za uzbunu. Opasnost. Požuda.

On zatvara oči kao da proba vodu u pustinji, a ja se osećam kao da lebdim. Uz trzaj me privlači sebi i svojim užarenim usnama, i prosto proždire moje. Odupri se, Frančeska, odupri se. Ali moja usta se otvaraju i njegova ih zarobljavaju, kao da nestaju u zaboravu dok mi njegove ruke najpre mrse kosu, a zatim drže moje zglobove čvrsto iza leđa. Zatvorenicam sam njegove snage i njegove slatkoće, svaki moj osećaj umotan je u mrežu njegovog erotskog mirisa, mešavine smokve, sandalovog drveta i pomorandže, koji me oslobađa želje da se borim. Nežnom rukom mi se zavlaci pod bademantil u nameri da mazi moj obnaženi struk klizeći sve niže.

„Frančeska“, jeca kroz moja usta. „Frančeska... Zašto si pobešla...“

Neverovatno da su te jedva prošaptane reči razbile čaroliju. Kao po uslovnom refleksu iznenada se odvajam od njega, skamenjena. Njegove oči su dva tamna okeana požude, a moje ruke drhte dok navlačim bademantil sve do grla pretvarajući se da je pancir.